Περί βλακείας…

Νίκος Κουφόπουλος

Μεσημερακι Κυριακης. Γυρω μια ησυχια.
Ένα μωρο κλαιει σιγα. Ομορφη μελωδια.
Μετα από λιγο σωπασε. Εκαναν ό,τι θελει.
Το κλαμα είναι το οπλο του. Και το μωρο το ξερει.

Ο βλακας ομως αγνοεί, φιλοι, πως είναι βλακας.
Και μην μπερδεύεστε. Σαφως, αλλος ειναι ο… μαλακας.
Ισως μιλησω και γι΄αυτόν σε καποιο άλλο γραφτο μου.
Περι βλακειας σημερα. Σε αυτό εχω το μυαλο μου.
Μια ταση, εχει παντοτε, μια κλιση, μια… πρεμούρα,
η βλακεια πραξη να γινεται. Κι εδώ είναι τα σκουρα.
Γινεται επικίνδυνη. Μια βομβα με ρολόι.
Και όταν σκασει φιλοι μου, αρχιζει μοιρολόι.
Ο βλακας προκαλει ζημια παντα σε καποιον άλλο,
χωρις κερδος να εχει από αυτό. Χωρις καποιο… ρεγάλο.
Πολλες φορες, ισως κι αυτος καποια ζημια να παθει.
Όμως αυτος περιφρονεί τα… χρησιμα τα λαθη.

Ο κοσμος μας χωριζεται σε εξυπνους και βλακες.
Η διακριση είναι δυσκολη. Κι εδώ αρχιζουν πλακες.
Ο εξυπνος ποτε δεν λεει, στους εξυπνους πως ανηκει.
Ο βλακας, παλι το αγνοει. Κι αυτό του δινει…νικη.
Ο βλακας μπορει να είναι λευκος, κιτρινος ή και μαυρος.
Αντρας, γυναικα ή και τρανς. Βαζελος ή και… γαυρος.
Πλουσιος, φτωχος, μικροαστος, ή και αριστοκρατης.
Γιατρος, πανεπιστημιακός ή και απλος εργατης.
Κομουνιστης, αναρχικος. Χμ… παντοτε ο φασιστας.
Δεξιος, κεντρωος, πρασινος. Πολλοί απ’ τους… atenistas (χεχε…).
Διαχρονικος, παντοτινος, χειμωνα καλοκαιρι
Ο βλακας ευδημει παντου. Μα ο ιδιος δεν το ξερει.

Η διαφορα όμως φιλοι μου που υπαρχει στην βλακεια,

είναι όταν συνοδευεται από καποια… εξουσια.
Οσο ψηλα, πιο ισχυρος ο βλακας, με εξουσια
τοσο πιο επικίνδυνη γινεται η βλακεια.
Προσεξτε, το αντιθετο δεν είναι της εξυπναδας.
Η λεμοναδα αντιθετη είναι της πορτοκαλάδας (?).
Καποιες φορες και ο εξυπνος βλακεια ισως κανει.
Ο βλακας όμως μονιμα. Η βλακεια του… στεφάνι.

Ειπαμε, ο βλακας αγνοει βλακας ότι είναι παντα.
Αυτό είναι καταστροφικο. Γι’ αυτό πρεπει στην μπαντα
γρηγορα να τον βαζουμε, για λιγο να σωθουμε.
Για λιγο μονο γιατι-ωιμέ- ναι, θα ξαναβρεθουμε.

Τι γινεται όμως αν βρεθουν βλακες πολλοι μαζι;
Φυγετε φιλοι γρηγορα. Η βλακεια θα εκραγει.
Το ένα και ένα δυστυχώς εδώ δεν κανει δυο.
Ισως να κανει… δωδεκα. Ισως είκοσι δυο.
Το αθροισμα εδώ είναι σαφως, ανωτερο απ’ τα μερη.
Μονο που για άλλη μια φορα, ο βλακας δεν το ξερει.

Πολλοι ασχοληθηκαν γραπτως παλι με τη βλακεια.
θα επρεπε ισως μαθημα να ηταν στα σχολεια.
Υπηρξε του Ερασμου το Εγκοσμιον Μωριας.
Και του Μουζιλ το διασημο εργο Περι Βλακειας.
Του Ευαγγελου Λεμπεση, το κλασσικο βιβλιο:
Η τεραστία κοινωνική σημασία των βλακών εν τω συγχρόνω βίω.
Του Χαριτοπουλου επισης το Εγχειρίδιο βλακειας.
Και αλλων που ισως αγνοώ. Ας τυχω ευκαιριας
θα επανελθω παραυτα, αν μαθω κατι ακομα.
Προς το παρον, θελω από εσας, ένα φιλι στο… στομα.
(Ρε, τι τραβαει ο ποιητης. Δινει ψυχη και σωμα,
για ένα στιχο δυνατο, και τι… θα κανει ακομα).

Καποιοι από εσας ισως σκεφτούν, για κατσε ρε μεγαλε,
πολλα μας τα ειπες, καπου εδώ μια τελεια βαλε.
Πες μας για σενα ειλικρινά, εισαι βλακας ή μη βλακας;
Το ερωτημα σας φιλτατοι, σορυ, είναι της πλακας.
Αν ειμαι εξυπνος, απλα, δεν πρεπει να το λεω.

Κι αν ειμαι βλακας, το αγνοώ. Ετσι, τι να σας λεω;
Βλεπεται πως ξεγλίστρησα. Σας ειπα ειμαι… γατος.
Δικος μου είναι ο Ουρανος, δικος μου και ο πατος.
Τα εχω πει και παλι αυτά, σε καποιο άλλο γραφτο μου.
Τωρα, ποιημα εχω για σας. Που είναι… ολο δικο μου.

Τσιγγάνε από πού έρχεσαι;

Τσιγγάνε από πού έρχεσαι, και από πού κρατάς;
Ακόμα δεν βαρέθηκες στη γη να τριγυρνάς;
Ποιος δαίμονας ελεύθερος μέσα σου σε πηγαίνει;
θεός δεν είναι σίγουρα. Αυτοί είναι πεθαμένοι.

Απ' την Αίγυπτο είπανε πως είναι ο παππούς σου,
και στων φιδιών το σύρσιμο, μπουσούλισε η γιαγιά σου.
Τον ουρανό για σκέπασμα, τα αστέρια προσκεφάλι.
Τσιγγάνε για πού το έβαλες; Για που τραβάς και πάλι;
Είπαν πως τα μελλούμενα ξέρεις να τα διαβάζεις.
Έλα και πες τα και σε εμάς. Δεν βλέπεις ότι κλαίμε;
Ξέρω, θα είναι ψέματα. Καθόλου δεν μας νοιάζει.
Λίγο μονάχα, μια στιγμή και το μυαλό ησυχάζει.

Παίξε ξανά με το βιολί, τραγούδα στις ψυχές μας.
Να βγει ο δικός σου ο καημός να βγει και ο δικός μας.
Τσιγγάνε, μην μας παρατάς. Μάθε μας το χορό σου,
να νιώσουμε στα πόδια μας, της γης καυτά τα σπλάχνα.
Τρελό σε λένε. Μην ακούς. Και εμάς τρελούς μας λένε.
Όμορφη είναι η τρέλα σου. Να είχαμε και άλλη τόση.
Εμείς τρελοί, αυτοί νεκροί. Μόνο που δεν το ξέρουν.

Γι' αυτό σου λέω: χόρεψε. Κανείς δεν θα γλιτώσει.
Και αν κάποια νύχτα πεταχτεί ο χάροντας μπροστά σου,
μην φοβηθείς. Τραγούδα του τραγούδι απ' τα δικά σου.
Να είναι για αγάπη δυνατή. Για έρωτα πονεμένο.
Να κλάψει από τη ζήλια του και να ντραπεί. Να φύγει.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…
nikos1789@gmail.com